

Lisbeth Pahnke
Britta och Silver på
Vinterritt

Lisbeth Pahnke
Britta och Silver på
Vinterritt

 SAGA
EGMONT

Lisbeth Pahnke

BRITTA OCH SILVER PÅ
VINTERRITT

Saga

Britta och Silver på Vinterritt

Britta och Silver på Vinterritt © 1972 Lisbeth Pahnke

Alle Rechte der Ebookausgabe: © 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt
og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711520628

1. Ebook-Auflage, 2016

Format: EPUB 3.0

Denna bok är skyddad av lagen om upphovsrätt. Kopiering till annat än
personligt bruk får endast ske efter avtal med SAGA Egmont samt
rättsinnehavaren.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont, www.egmont.com

Beslutet

”Britta, vänta! Stanna! Jag ramlar av ...!”

Vi var mitt i en härlig galopp på en av stigarna uppe i skogen. Typiskt, tänkte jag och höll in Billy lite motvilligt, vände mig om i sadeln och ropade automatiskt:

”Håll i tyglarna!”

”Jarå!” kom det glatt nånstans inifrån buskarna och träden, och sedan såg jag en skymt av hur Pia dök med näsan före i blötsnön, medan Lillan satt på sin gamla shetlandsponny Fläcken och skrattade för fullt, och Cilla gjorde allt hon kunde för att hindra Sessan från att sticka efter in bland snåren.

Det var en vanlig uteritt en decembersöndag några dagar före Lucia. Luften var varm och liksom klibbig, och jag önskade att jag inte hade tagit på mig fullt så många tjocka tröjor. Det droppade och rann från träden, och halvsmält snö drådade i stora blöta sjok ner på oss och hästarna.

”Vilket äckligt väder, va!” sa Pia, när hon kom tillbaka ut på stigen. Hon strök energiskt bort den blöta snön från sitt fräkniga ansikte med vantarna och fortsatte: ”Lillebror fick

en stor plaskig snöklump på baken mitt under galoppen, han blev jätterädd!”

Hon ruskade på sig som en våt katt och klängde sig upp på sin lilla bruna barbackaponny igen.

”Och jag blev väl inge blöt heller!” klagade hon. ”Men strunt i det! Det är så skönt så att känna hur vattnet långsamt rinner ner efter ryggen innanför tröjan ...”

Vi red vidare. Billy skrittade med långa snabba steg, och jag fick hålla in honom då och då för att vänta på de andra, som kom lunkande efter i en betydligt makligare takt. Jag vände mig om och ropade till Ann:

”Hur är det att rida Skarpheden då?”

”Det känns lite konstigt!” ropade hon tillbaka uppifrån ryggen på den bastanta fjordingen. ”Jag har ju inte ridit nån annan än Silver på evigheter nu. Hoppas att han blir bra igen snart!”

”Det hoppas jag med!” instämde jag. ”Det är rena pinan att rida Billy på uteritterna, när man samtidigt måste hålla reda på er! Du vet hur han är, när han måste stå stilla och vänta en stund, han tuggar på bettet och kastar med huvudet och trampar och stampar och står i!”

”Ja, inte skulle jag vilja byta med dig!” sa Cilla. ”Alla bråkar på Sessan för att hon inte har nån manke och för att sadeln jämnt glider fram på halsen på henne – men det kan ju inte *hon* rå för!”

Cilla klappade kärvänligt den smutsgula hästhalsen med sina blöta tumvantar. Sessan vippade med öronen och lunkade på. Billy hade fått syn på nånting på stigen framför oss eller hört nånting kanske, för han stannade upp helt plötsligt och blev liksom stel och orörlig, stod med huvudet högt och lyssnade med spetsade öron. Det gick som en skälvning genom kroppen på honom, och han lyfte huvudet

ännu högre, intensivt lyssnande. Så tog han några ivriga steg framåt och ville börja trava, och då jag höll honom tillbaka taktade han otåligt och ruskade på huvudet så att den tjocka ostyriga manen skakades om och la sig på båda sidor om hans korta kraftiga hals. Billy var en stark ponny och inte så lite hård i munnen, och jag hade all möda att hålla honom.

"Hallå!" Det var Kicki som kom skrittande emot oss.

"Det är ju Lord Peter!" utbrast Pia med respekt i rösten. Kicki red den svarta fullblodshästen på långa tyglar. Nu kortade hon av dem och gjorde halt.

"Hoppas jag inte skrämde er!" sa hon och tittade på Billy, som försökte dansa omkring med mig. Lord Peter böjde förnämt på nacken och såg smäcker och elegant ut i jämförelse med de klumpigare ponnyerna.

"Nej då!" sa jag. "Fast det var nog tur att du inte kom i galopp ..."

"Jag får inte galoppa idag för Thomas", sa Kicki med en liten grimas och drog i sin ena fläta. "Han har fått för sig att Lorden har ont i ryggen, så jag har stränga order på att bara skritta. Ont i ryggen, pyttsan! Han går här och struttar på och vill inget hellre än att galoppa. Eller hur, gubben?" sa hon mjukt till hästen. "Gissa om man blir sugen ..."

"Det tror jag visst, det! Det är en härlig häst."

Kicki såg fundersamt på Billy och mig. Hon hade en liten rynka i pannan, och så sa hon: "Det där är väl inte Billys tyglar?"

"Silvers", sa jag. "Jag lånade dom. Billys har gått upp i sömmarna, jag ska laga dom ikväll, dom kan gå av när som helst."

”Ja, vilket öde att sitta på Billy med ett par lösa tyglar i handen!” sa Kicki med ett skratt. ”Varför rider du inte Silver?”

”Han hostar”, sa jag bekymrat. ”Han som aldrig brukar vara sjuk. Och Siboney också. Hon är verkligen dålig, det rinner ur näsborrarna på henne, och hon låter mycket värre än Silver. Det var hon som började.”

”Du får ringa veterinären”, sa Kicki.

”Jag ska göra det”, sa jag. ”Det är bara det, att ... ja, du vet, Siboney hon ...”

Jag tystnade och såg hjälplöst på min kamrat. ”Jag tror inte ...” sa jag tyst och undvek Kickis blick. ”Det går inte längre nu. Siboney ...”

Nej, jag kunde inte prata om det. Inte ens till Kicki, som var min bästa vän på ridskolan kunde jag säga det. Det var *mitt* problem, det var jag som måste fatta beslutet. Jag ensam.

”Du, jag måste fortsätta med ungarna nu”, sa jag snabbt, ”innan Billy kryper ur skinnet. Vi måste vara tillbaka på ridskolan om en kvart.”

Kicki såg undrande på mig.

”Ja, hej då!” sa hon bara och skrittade vidare. ”Vi ses.”

”Hej då”, svarade jag mekaniskt och vände mig om till ungarna. ”Är alla med på en galopp?”

”Jaa!” ropade Cilla och Pia och Lillan och Ann, och så galopperade vi. Ponnyerna var pigga och busiga, de sprallade och hoppade och for, och jag fick vända mig om i sadeln hela tiden för att kolla att alla satt kvar. Pia satt lika mycket framme på öronen på Lillebror som hon satt på ryggen, och hon skrek på hjälp tills de andra nästan ramlade av för att de skrattade så mycket, och då saktade vi av och skrittade en bit igen. Ungarna hade roligt och var

på ett strålande humör, de ropade och skojade med varann och hade inga större bekymmer än att diskutera vem som borde bli vald till Lucia i klubben, och vilka hästar som skulle gå med i vårt luciatåg. Jag lyssnade på dem utan att riktigt höra vad de sa och försökte komma ihåg att det var busiga Billy jag red på och inte min egen trygga Silver. Billy kunde man aldrig lita på, och det gick inte att försjunka i några trevliga dagdrömmar, när man satt på honom - då kunde det hända att man fick gå hem!

Inte för att jag hade nånting trevligt att dagdrömma om precis. Tvärtom skulle jag vilja säga. Den senaste tiden hade jag grubblat så mycket att jag nästan inte kunnat sova om nätterna, och jag kände mig blek och trött och ledsen. Jag visste inte vem jag skulle kunna prata med om det heller, och ingen verkade lägga märke till att det var något särskilt med mig.

Jag tittade ner på Billy och kände hur den där välbekanta klumpen i halsen bara växte och hur det sved i ögonen, när jag tänkte på hur det hade varit i stallet på morgonen. Silver, min grå welshponny, hade hostat och kraxat, men det var ändå inte så farligt, och han slängde sig över havren med samma glada aptit som alltid. Men Siboney! Ful hade hon väl alltid varit, mager och kantig, men hon var i alla fall mitt föl, och jag hade hoppats ... Nu stod hon där så ynkligt med hängande huvud och hostade så hela hennes tunna kropp skakade. Äta ville hon inte. Det var ingen idé att skjuta upp ...

Vi var nästan hemma nu. Nästan tillbaka på ridskolan. Jag lät Billy skritta över ett litet dike och hörde hur flickorna bakom mig fortfarande pratade fram och tillbaka om luciafesten.